

i Forbindelse med en Straffesag eller i Tilknnytning til en Straffesag, hvilket utvivlsomt vil blive meget praktisk, vil Følgen af Lovforslagets Gennemførelse, selv med den Ændring, som er foreslaaet under Nr. 2, blive, at man maa skille dette Spørgsmaal om Frihedsberøvelse, Tvangsindlæggelse eller Tilbageholdelse ud fra Straffesagen, behandle det efter den civile Proces's Former og undertiden behandle den ved en helt anden Ret end den, der har behandlet Straffesagen, paa Grund af de særlige Regler i Retsplejelovens § 459 om det Værneting, ved hvilket Umyndiggørelsessager behandles. Men det synes uhensigtsmæssigt, synes at være et Omsvøb, at man paa den Maade kan blive nødt til at skille en Sag ud af dens naturlige Sammenhæng med en Straffesag og eventuelt behandle den ved en helt anden Ret end den, hvor Straffesagen behandles.

Hertil kommer, at hvis man gennemfører den Bestemmelse, der her er foreslaaet under Nr. 2, vil man ikke kunne undgaa en vis Anomali i vor Lovgivning. Det ærede Medlem Hr. Zahle nævnte, at dette maaske kunde bryde Bane for en Lovgivning, der førte til større Sikkerhed for de psykisk defekte end den, vi har gennem de gældende Regler om administrativ Indespærring af sindssyge. Men det forekommer mig, at dette at gaa til at lovgive for en Del af de psykisk defekte, vil kunne føre til det Resultat, at visse af de psykisk defekte, nemlig de, der er farlige for Retssikkerheden, de, overfor hvem der for saa vidt kunde være Grund til at træffe de mindst indgribende Garantier, kan ikke indlægges uden gennem Retsdekret, medens eventuelt andre kan indlægges administrativt. Det forekommer mig at være et Udtryk for, at det er uhensigtsmæssigt at lovgive om et Spørgsmaal som dette ved en ren Lejlighedslov. Efter min Opfattelse burde man tage Spørgsmaalet op til samlet Afgørelse enten gennem en saadan Lovgivning som den, den højtærede Justitsminister nævnte, eller ogsaa gennem den Lovgivning, vi utvivlsomt ogsaa trænger til, en ny Sindssygelovgivning, en ny Lovgivning for psykisk defekte.

Derfor forekommer det mig, at den Vej, Regeringen er gaaet, ved dette Lovforslag, ogsaa med de Ændringer, der er foreslaaet af Udvalgets Flertal, ikke er fyldestgørende. Nu talte den højtærede Minister om, at det, der er foreslaaet af Mindretallet, vilde kunne føre til, at man gav en Straffelov tilbagevirkende Kraft. Det forekommer mig, at dette Argument ikke er saa overordentlig stærkt, for det,

der sker efter det Lovforslag, der er forelagt af den højtærede Minister, vil isaa Henseende i Realiteten blive det samme som det, dersker, hvis det Lovforslag gennemføres, der er foreslaaet af Mindretallet. I begge Tilfælde bliver Manden indespærret paa Grundlag af Handlinger, han tidligere har begaaet. Om man saa kalder det ene en Straffelov og det andet en Umyndiggørelseslov, forekommer mig virkelig ikke at have nogen særlig stor Betydning. Snarere kunde man sige, at den Omstændighed, at vi gør det paa Straffelovens Grund, fører til, at Kriminalprocessens Regler bliver anvendelige, og de burde i hvert Fald give en større Sikkerhed, en større Garanti for Sagens Oplysning end den Garanti, der gives ad den rent civil-processuelle Vej, som dette Lovforslag anviser.

Det er derfor min Opfattelse, at de Ændringer, der er foreslaaet i Udvalgsbetænkningen, er, hvad enten vi ser paa Flertallets eller paa Mindretallets Ændringsforslag — saadan som det ogsaa forekommer mig at det ærede Medlem Hr. Rytter selv erkendte —, ikke tilstrækkelige til, at de med Sikkerhed kan føre til det Maal, Lovgivningsmagten her har sat sig. Naturligvis kan det Spørgsmaal, om det er berettiget at indespærre en Mand, der er dømt som fuldt tilregnelig og derfor ved Straffen skulde have sonet sin Brøde overfor Samfundet, rejses, men efter min Opfattelse vil det, naar de fornødne Garantier mod Vilkaarlighed gives, være berettiget for at værne Samfundet at gaa en saadan Vej.

Men uanset at jeg ikke føler mig tilfredsstillet ved de Ændringsforslag, der er stillet af Mindretallet — ogsaa har Indvendinger at gøre mod Formuleringen af første Stykke i § 1 i Mindretallets Ændringsforslag —, er det min Opfattelse, at det Grundlag, der er givet af Mindretallet, er det rette Grundlag at løse dette Spørgsmaal paa. Det, at man ikke skulde kunne tage et enkelt Spørgsmaal ud af Straffeloven og søge det løst, forekommer mig unægtelig at være en meget formel Betragtning. Er der Brug for saadanne Bestemmelser som dem, der er foreslaaet fra Straffelovskommissionens Side, saa kan dog den Omstændighed, at de mere eller mindre tilfældigt er optaget i Straffelovskommissionens Forslag, ikke hindre, at vi gennemfører disse Bestemmelser hurtigst muligt, hvis de i øvrigt er begrundede og fornuftige, saa netop den Omstændighed, at man tyer til en saadan Begrundelse, forekommer mig at være Udtryk for, at de Indvendinger, man gør mod en Løsning paa dette Grundlag, ikke er holdbare.